

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ŘÍJEN >>> 105. sezóna 2014/15

PAVEL NOVOTNÝ PROPADL KOUZLU ZVONŮ

REŽISÉR ZDENĚK DUŠEK PŘEDSTAVÍ LHÁŘE

LENKA LAGRONOVÁ OPĚT V REŽII RADKA ŽÁKA

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.
PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM ➡ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. PŘEDSTAVENÍ SE ZNAČKOU ➡✱ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA.

ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

STŘEDA	1.	18:00	CABARET	KONEC 20:45	15. REPRÍZA	X	
ČTVRTEK	2.	10:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 12:10	26. REPRÍZA	ŠK	
PÁTEK	3.	19:00	F. Houtappels / NA MĚLČINĚ			✱	
			Hra, která disponuje životní moudrostí a humorem. Tři ženy rekapituluji po smrti manžela a otce svůj život... Hrají I. Janžurová, S. Remundová, B. Munzarová a M. Vladyka. Režie J. Nvota. Divadlo Kalich, Praha				
ÚTERÝ	7.	19:00	ROZBITÝ DŽBÁN	↔	KONEC 20:40	18. REPRÍZA	M
STŘEDA	8.	19:00	JMÉNO RŮŽE		KONEC 21:25	18. REPRÍZA	B
PÁTEK	10.	10:00	LHÁŘI		VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA		VG
		19:00	BLBEC K VEČEŘI		KONEC 20:45	43. REPRÍZA	
SOBOTA	11.	19:00	LHÁŘI			PREMIÉRA	P1
NEDĚLE	12.	19:00	LHÁŘI			PREMIÉRA	P2
ÚTERÝ	14.	18:00	ZOJČIN BYT		KONEC 20:00	8. REPRÍZA	Z
STŘEDA	15.	10:00	LHÁŘI			3. REPRÍZA	ŠK
		19:00	ZOJČIN BYT		KONEC 21:00	9. REPRÍZA	K
ČTVRTEK	16.	19:00	CABARET		KONEC 21:45	16. REPRÍZA	R
PÁTEK	17.	19:00	J. Cimrman – L. Smoljak – Z. Svěrák / HOSPODA NA MÝTINCE				✱
			Legendární rekonstrukce operetního torza Proso z pera zapomenutého génia. Hrají Z. Svěrák nebo J. Hraběta, M. Čepelka a další. Režie L. Smoljak. Divadlo Járy Cimrmana, Praha				
SOBOTA	18.	19:00	A. Jay – J. Lynn / JISTĚ, PANE PREMIÉRE!				✱
			Kdyby to nebylo tak k smíchu, bylo by to spíš k pláči. Břítka komedie o tom, jak se dělá velká politika – nejen v Británii. Hrají K. Heřmánek, D. Morávková, J. Carda a další. Režie K. Heřmánek a M. Pavlík. Divadlo Bez zábradlí, Praha				
NEDĚLE	19.	19:00	C. Goldoni / SLUHA DVOU PÁNŮ				✱
			Jedna z nejslavnějších komedií všech dob, která si letos z GRAND Festivalu smíchu odvezla titul Komedie diváků! V hlavní roli R. Vencel. Režie N. P. Penev. Moravské divadlo Olomouc				
PONDĚLÍ	20.	17:30	LHÁŘI			4. REPRÍZA	J

STŘEDA	22.	18:00	ZOJČIN BYT	KONEC 20:00	10. REPRÍZA	N
ČTVRTEK	23.	17:30	JMÉNO RŮŽE	KONEC 19:55	19. REPRÍZA	S
PÁTEK	24.	18:00	HOLKY Z KALENDÁŘE	KONEC 20:40	28. REPRÍZA	G
SOBOTA	25.	19:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	KONEC 21:40	42. REPRÍZA	
ÚTERÝ	28.	19:00	ROZBITÝ DŽBÁN	→ KONEC 20:40	19. REPRÍZA	F
ČTVRTEK	30.	10:00	K. Čapek – J. Čapek / ZE ŽIVOTA HMYZU			ŠK
			Hra o lidských ctnostech i nectnostech, která vás zavede do světa běžnému člověku vzdáleného. Hrají členové Mladého divadelního studia LAIK . Režie Z. Rumpík.			
		17:00	KRÁLOVA ŘEČ	KONEC 19:30	13. REPRÍZA	L
PÁTEK	31.	10:00	LHÁŘI		5. REPRÍZA	ŠK
		19:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 21:30	45. REPRÍZA	ZADÁNO

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK	2.	20:00	D. Brown / INFERNO		
			Scénické čtení nejnovějšího thrilleru proslulého spisovatele, ve kterém se mistrovsky mísí historie, umění, šifry a symboly. Harvardský symbologista R. Langdon se tentokrát ocitá v samotném srdci Itálie, aby pomohl vyřešit záhadu, jež je propojena s jedním z největších literárních děl všech dob – Dantovým Peklem. Hrají L. Hejlík a V. Hollá / P. Oubram. LiStOVÁNÍ, Citoliby		
NEDĚLE	5.	15:00	ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA		
			Známa pohádka v neodolatelném podání klientů Domova pod Kuňkou . Vstupné dobrovolné.		
STŘEDA	8.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	24. REPRÍZA
NEDĚLE	12.	15:00	H. Lamková – M. Pokorný		
			MATYLDA ZASAHUJE aneb Povídačky naší kačky		
			Veselá pohádka inspirovaná oblíbeným večerníčkem o neuvěřitelných příhodách kachny Matyldy. Hrají M. Bednářová, Z. Košata, T. Racek, P. Drtinová a další. Režie M. Pokorný. Pro děti od 4 let. DAP – divadelní agentura Praha		
		17:00	MATYLDA ZASAHUJE aneb Povídačky naší kačky		
PONDĚLÍ	13.	9:00	MATYLDA ZASAHUJE aneb Povídačky naší kačky		ŠK
		10:30	MATYLDA ZASAHUJE aneb Povídačky naší kačky		ŠK
		19:00	MATEŘSKÁ.COM		
			Nejnovější projekt zpěvaček a členek vokální skupiny Yellow Sisters L. Jankovské a B. Vaculíkové, který s nadhledem a sebeironií shrnuje jejich pocity a zkušenosti v roli matek a pomocí kontrastu a nadsázky reaguje na aktuální životní situace. Píseň Laktační psychóza se stala hitem internetu a tím odstartovala realizaci celého alba.		
PÁTEK	17.	10:00	PO PLÁČI SMÍCH	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG1

PÁTEK	17.	19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 21:10	14. REPRIŽA	H2+H3
SOBOTA	18.	19:00	PO PLÁČI SMÍCH			PREMIÉRA P1A
PONDĚLÍ	20.	9:00	TISÍCE LET HUDBY II	→ KONEC 9:50	36. REPRIŽA	ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY II	→ KONEC 11:20	37. REPRIŽA	ŠK
ÚTERÝ	21.	19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 21:10	15. REPRIŽA	A1
STŘEDA	22.	19:00	E. Jelinek / POUTNÍK	 str. 14–15		PREMIÉRA
Dramolet o pouti vnějším i vnitřním světem autorčina otce, jeho žitím a ne-žitím. Uvádíme v cyklu INprojekty (Malé inscenační projekty světových noviněk). Hraje J. Hyhlík. Režie J. Augustín j. h. Náhradní termín za zrušené představení 16. června.						
NEDĚLE	26.	19:00	PO PLÁČI SMÍCH		2. REPRIŽA	P2A
ČTVRTEK	30.	19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 21:10	16. REPRIŽA	B1
PÁTEK	31.	10:00	PO PLÁČI SMÍCH		3. REPRIŽA	VG2

VČD NA ZÁJEZDECH

PÁTEK	3.	19:00	CHARLEYOVA TETA	KOLÍN
SOBOTA	4.	19:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA	KOLÍN
NEDĚLE	19.	19:00	KRÁLOVA ŘEČ	HRADEC KRÁLOVÉ (FESTIVAL ČEKÁNÍ NA VÁCLAVA)
ÚTERÝ	21.	19:00	KRÁLOVA ŘEČ	SKUTEČ
ČTVRTEK	23.	19:30	JEPTIŠKY	HOŘICE
STŘEDA	29.	19:00	BALADA PRO BANDITU	NÁCHOD

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRY:

Anthony Neilson / LHÁŘI

 str. 7–8

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabsurdnějších rozměrů. Na Štědrý večer jsou ve službě dva strážníci, kteří mají za úkol sdělit postarším manželům tragickou zprávu. Jejich ohleduplný lidský přístup se však zvrtné. Namísto toho, aby řekli pravdu, se vymlouvají a jedna malá lež plodí další. Strážníci se do nich zaplétají čím dál více, což nakonec rozvíří sváteční den celého městečka. V hlavních rolích Jan Musil a Petr Borovec. Režie Zdeněk Dušek j. h.

Lenka Lagronová / PO PLÁČI SMÍCH

 str. 10–12

Laskavý i černý humor v básnickém intimním dramatu o lásce, zášti, ale především o naději. Spisovatelka Helenka se po letech vrací do svého rodného domu. Všechno je zde tak jako kdysi, když z něj odcházela. Jen růžový záhon už dlouhá léta nekvete, altánek se zřítíl. A tak, jako ze zdi domu opadáva omítka, odhalují se osudy hlavních postav. Když se vzpomínky dostanou na povrch, může začít obřad vyrovnání se s minulostí, očistný rituál pláče, po kterém se pak může objevit i radostný smích plný nové naděje... Hrají Petra Janečková, Lenka Zbranková j. h., Dagmar Novotná a Lída Vlášková. Režie Radek Žák j. h.

DÁLE HRAJEME:

F. Veber / BLBEC K VEČEŘI

Slavná komedie plná slovní i situační komiky, gagů a překvapujících rozuzlení. Přijďte se podívat, jak dopadne zlomyslná legrárka bohatého nakladatele... V hlavních rolích hrají A. Postler a M. Mejzlík. Režie H. Mikolášková j. h.

U. Eco – C. J. Frankl / JMÉNO RŮŽE

Středověká mysteriózní detektivka s prvky thrilleru! V jednom nejmenovaném italském klášteře, který ukrývá přísné střeženou knihovnu obsahující veškeré vědění tehdejšího křesťanského světa, dojde k několika záhadným úmrtím místních mnichů... V hlavních rolích J. Kalužný, J. Hyhlík a P. Borovec. Režie P. Kracík j. h.

J. Kander – F. Ebb – J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí v Evropě v jednom z nejlepších muzikálů všech dob. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špíner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Dva spolužáci z oxfordské univerzity se touží co nejdříve zasnoubit se svými láskami. Chybí jim však oficiální doporučení vážené osoby, jak vyžaduje dobová etiketa. Co teď? Počkat na příjezd bohaté tety z Brazílie, nebo někoho přemluvit, aby se za ni přestrojil?! Hrají P. Borovec, L. Špíner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY ANEB BAROKO PRO OKO

Druhý díl dobrodružné cesty, při které s dětmi objevujeme pestrý a lákavý svět hudby a její vývoj! Vašími hravými průvodci spolu s muzikanty Komorní filharmonie Pardubice budou P. Tenorová a M. Mejzlík. Režie J. Uherová j. h.

M. Bulgakov / ZOJČIN BYT

Vtipná, byt' nelitostná groteska a třeskutá komedie z dob, kdy mít vlastní ložnici byl protiprávní luxus, z lidí se stávali „soudruzi“ a „občané“, z aristokracie chudina, z osobností vyvrhelové a z nicek oficiální osoby s imunitou... V hlavních rolích J. Janoušková, P. Tenorová, A. Postler, M. Mejzlík a L. Špíner. Režie J. Klimsa j. h.

D. Goggin / JEPTIŠKY

str. 13

Muzikálová komedie plná svěží energie, která nabízí nevšední pohled na život řádových sester. Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a P. Tenorová. Režie L. Olšovský j. h.

R. a M. Cooney / A JE TO V PYTLI!

Překvapivá komedie s nevyžádanou „pomocí“. Mladí manželé Kerwoodovi v ní usilují o adopci dítěte. Vše by bylo na nejlepší cestě, pokud by se ale v jejich domě neobjevila nečekaná návštěva! V hlavních rolích L. Špíner, P. Borovec a J. Pejchal. Režie R. Bellan j. h.

H. von Kleist / ROZBITÝ DŽBÁN

Komedie plná vytáček o udržení se u moci za každou cenu, která satiricky promlouvá o aroganci mocných, kteří o nás rozhodují. Hrají Z. Rumpík, P. Dohnal, J. Janoušková a další. Režie V. Vencí j. h.

D. Seidler / KRÁLOVA ŘEČ

Dramatický příběh státníka, který překonal hendikep, strach a nedůvěru v sebe sama, aby se postavil do čela národa v jeho těžké chvíli. Hra nepostrádá ani typický britský humor na téma vysoké politiky. V hlavních rolích M. Mejzlík a J. Kalužný. Režie P. Novotný.

T. Firth / HOLKY Z KALENDÁŘE

Laskavá komedie, která pojednává o obyčejných ženách, z nichž se díky aktům v charitativním kalendáři na čas staly celebrity. Hrají J. Janoušková, J. Paulová j. h., D. Novotná, L. Mecerodová, R. Chvalová, H. Malehová j. h. a další. Režie P. Novotný.

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla a zábava. Navíc pořádná porce lásky ve filmových ateliérech Hollywoodu v čase, kdy se rodil zvukový film. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

M. McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ

Tragikomédie drsná i melancholická jako irský venkov nebo zapomenuté ostrovy o překračování vlastních hranic. Mrzák Billy se rozhodne vykročit ze životního stereotypu a pokusí se splnit si svůj velký sen... V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špíner j. h.

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tři komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice. Dvojice herců si v jednom večeru vyzkouší role stárnoucích manželů, svůdce a ženy z předměstí i zoufalých rodičů. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, P. Tenorová a P. Borovec. Režie P. Novotný.

M. Uhde – M. Štědroň / BALADA PRO BANDITU

Muzikálové zpracování příběhu zbojníka Nikolý Šuhaje, muže velkého srdce a živelné nespoutanosti. V hlavních rolích J. Musil nebo T. Lněnička j. h. a P. Tenorová. Režie M. Tarant j. h.

PŘIPRAVUJEME NA LISTOPAD

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ **4.** 19:00

R. Harwood / KVARTET

Laskavá komedie o umění stárnout a nesmrtelnosti ducha, která nás zavede do penzionu pro vysloužilé operní umělce, jehož poklidné vody rozvíří příchod slavné sopranistky... Hrají V. Freimanová, J. Švandová, R. Hrušínský a Z. Žák. Režie P. Slavík.

Divadlo Bez zábradlí, Praha

ČTVRTEK **6.** 19:00

G. Puccini / TOSCA

Dramatická opera, jejíž děj se odehrává v Římě v červnu roku 1800, kdy je církevní stát dobyt francouzskými vojsky. Králi Ferdinandu IV. Neapolskému se však podařilo dočasně Francouze z Říma vytlačit a zřídit státní policii vedenou baronem Scarpi. Příběh slavné zpěvačky Toscy, jejího milence, malíře Cavaradossiho a zákeřného policejního šéfa barona Scarpi stále patří k nejpokladnějším titulům světových operních scén. **Severočeské divadlo Ústí nad Labem** uvádí agentura Na Nic. **Náhradní termín za zrušené představení 31. května. Zakoupené vstupenky zůstávají v platnosti, doprodej je možný!**

SOBOTA **15.** 18:00

HOLKY Z KALENDÁŘE

DERNIÉRA

Po představení se uskuteční výjimečný projekt **Noc divadel**.

NEDĚLE **16.** 19:00

R. COONEY / PRACHY!!!

Obrovský balík peněz může člověku naprosto rozvrátit život! Poněkud netypická oslava narození v komedii z typicky anglického prostředí. Hrají V. Hybnerová, O. Vetchý, N. Boudová, P. Kikinčuk a další. Režie J. Kališová. **Divadlo Palace, Praha**

NEDĚLE **23.** 19:00

MIRO ŽBIRKA – VÁNOČNÍ BEST OF VIDEO TOUR 2014

M. Žbírka s novým koncertním projektem, v rámci kterého zazní jeho největší hity dokreslené projekcemi sestavenými z originálních videoklipů. Absolutní premiérou budou dosud nezveřejněné záběry a exkluzivní informace z pozadí natáčení klipů. **VM ART production**

ÚTERÝ **25.** 19:00

ROZBITÝ DŽBÁN

DERNIÉRA

PÁTEK **28.** 19:00

DVANÁCT ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ

DERNIÉRA

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

ŠTĚSTÍ PŘEJE PŘIPRAVENÝM, ŘÍKÁ REŽISÉR ZDENĚK DUŠEK

První premiérou letošní sezóny bude komedie Anthony Neilsona Lháři, kterou poprvé odehrajeme v Městském divadle již 11. října. Režisérem inscenace je pardubického publiku velmi dobře známý ZDENĚK DUŠEK. A pokud ho budete chtít poznat ještě o trochu více, stačí se začít do následujících řádků.

V pardubickém divadle pracujete pravidelně. Přirostlo vám k srdci a stále se sem ještě těšíváte? Má vás zde stále co překvapovat? Popravdě řečeno jsem se sem těšil na standard. A pokud vím, moji výtvarníci také. Tak doufáme, že nás nic nepřekvapí.

Pardubický soubor tedy důkladně znáte. Je zde někdo, s kým jste zatím ještě nepracoval a na koho jste se nyní těšil?

Důkladně je trochu silné slovo. Pořád jsme ještě ve stavu, kdy jsme si, myslím, nezevšednili. Abych zjistil, s kým jsem dosud nepracoval, musel jsem se podívat na internet a vyšlo mi, že pouze s paní Novotnou.

Ale v tom jsem přisámbohu nevině, už párkrát jsem ji v obsazení měl.

Myslíte, že o sobě můžete říct, že máte odhad na lidi? Respektive na herce a jejich herecké možnosti?

Nevím. Uvidíme.

Naposledy jste u nás režíroval Shakespearova Richarda III., nyní pracujete na komedii Anthonyho Neilsona Lháři. Máte rád protichůdné úkoly? Do čeho jste se pouštěl raději? Shakespeare je Shakespeare, ale se stejnou vervou se teď pouštím do Lháří.

Nejenže vaše aktuální práce spočívá v komediálním žánru, ale komedie režírujete poměrně často, není to tedy pro vás nic neobvyklého, spíše naopak. Zajímá mě proto váš vztah ke komedii. Kde se ve vás bere touha zabývat se právě tímto žánrem? Možná se pletu, ale může se na první pohled zdát, že by mohl být spíše proti vašemu naturelu. Nebo jen to jen

zdání či vliv introvertní povahy a realita je ještě jiná?

Z vaší otázky je patrné, že to, bůhví proč, není zcela zřejmé, ale já se rád směju. A ty komedie jsou pro mne vlastně jakési ověřování vlastních životních postojů. Pokud se nás víc směje stejným věcem, znamená to, že realitu cítíme podobně. Takže tak nějak patříme k sobě.

Komediální situace na jevišti a v životě jsou dvě rozdílné věci. S divadelní komedií si dobře rozumíte, ale rovněž by mě zajímalo, jak si rozumíte s podobnými komediálními situacemi, když se vám dějí samotnému v životě? Dokážete si udržet nadhled nad situací, popřípadě umíte si udělat legraci i sám ze sebe?

Dělat si legraci ze sebe je jedna z nejtěžších disciplín. Nedostanete se dál, než vás pustí vlastní ego nebo opravdová bolest, kterou si nesete životem. A ono taky není zdravé, dělat si ze sebe furt srandu. A když o tom tak uvažuji, já si ze sebe ani dělat srandu nemůžu, protože jsem ve všem vynikající. →

Je patrné, že jste při práci nejen velmi dobrý psycholog, ale rovněž nevynecháte žádný detail. Jste perfekcionista?

Rozdíl mezi standardním a lepším je v detailu. Jsem rád, když věci kolem mě mají pochopitelný důvod.

Co je podle vás při práci důležité, aby se dlouhodobě usílí tvorby pak mohlo proměnit v opravdu zdařilou inscenaci?

Takové nějaké zapálení pro věc všech zúčastněných a pořádná porce štěstí. A to přeje připraveným. A ještě bych zmínil podmínky, ty pro kreativní práci jsou čím dál horší.

Zabýváte se nejen divadelní režii, ale také prací pro televizi. V čem tam spočívá přesně vaše úloha? Jste hlavně herecký kouč?

V poslední době spíš dramaturg nebo vedoucí projektu.

U kterých televizních projektů jste stál a kam v tomto oboru sahá vaše ambice?

Projekty už jsme rozjížděli různé, v současné době se angažuji v komediálním seriálu České televize Marta a Věra.

Můžete z této práce zpětně těžit a využívat zkušenosti z ní třeba právě při práci na divadelní komedii – a konkrétně na té naší, na Lhářích? Několikrát jsme hovořili o tom, jak mají Lháři blízko právě k sitcomu. V čem vidíte ono propojení?

Zjednodušeně řečeno v tom, jak je to napsané. Ale je to všechno zatím jen teorie, kterou ověříme inscenací.

Tento typ komedie vyžaduje i trochu jiné herectví, než je na českých jevištích běžné? Myslíte, že má pro to český herec „buňky“?

A jakou máte metodu, abyste mu pomohl je objevit či otevřít?

Někteří herci mají hodně buněk, takže proč by jich nemohli mít pár pro autentický způsob hraní? Většině herců pomůže, když vědí, o čem mluví.

Lháři jsou černou komedií. Nebojíte se, že je černá až příliš a že by mohla leckterému divákovi připadat až moc morbidní?

Termín „černá komedie“ od dob Sty-anových znamená hru míscí žánry. Jejím představiteli jsou třeba Ibsen, Williams nebo Shaw. Oproti tomuto stylu jsou Lháři čistou komedií. Jejím východiskem je těžký úkol pro dva citlivé policisty, aby v době vánočních svátků oznámili pozůstalým úmrtí dcery při nehodě, ale na konci se ukáže, že šlo o omyl. Čistá komedie o vážných věcech...

Přeji vám: Zlomte vaz!

ZdJ

POVÍDEJ, JAKÉ TO BYLO, KDYŽ JSI BYLA MALÁ! ANEB *Dagmar Novotná*, JAK JI NEZNÁTE...

Ano, i takhle jsem před lety vypadala. Jako úplně malinká (foto s kopretinami) jsem byla fakt roztomilá. Taký na druhé fotce jsem roztomilá, zato poněkud obalenější. Ale stejně ji mám ráda! Milovala jsem tehdy Nšoči a chtěla i tak vypadat. Do jaké míry se mi to dařilo, posuďte sami... Ale malé děti jsou přece roztomilé všechny!!! A jak říkávala moje maminka: Neboj, třeba z toho vyrosteš!

DIVADELNÍ PRÁZDNINY TROCHU JINAK

Zasloužené letní volno si většina zaměstnanců divadla užívala na chatách a chalupách, u moře (někteří dokonce až za oceánem) či v horách, v evropských i mimoevropských metropolích nebo naopak v klidu v přírodě, na kolech i na lodích... zkrátka načerpávali jsme tolik potřebnou energii do nové sezóny mimo divadlo. Někteří z nás však divadlo neopustili ani o prázdninách. V dekorčních dílnách se například dokončovala mimořádně náročná výroba scény do muzikálu *Fantom opery*, o které by hodiny mohl vyprávět hlavní koordinátor prací, ekonomický náměstek divadla **Bohumil Kos**.

Během léta však neosiřela ani historická budova Městského divadla. Čím vším pardubický stánek bohyně Thálie prošel, prozradí domovník **Petr Král**, který se o něj o prázdninách pečlivě staral: „**Divadelní prázdniny poskytují prostor pro provedení prací, které vyžaduje stav technických zařízení, stav**

opotřebení či zašpinění. Údržba a úklid – probíhají po celý rok, ale během sezóny nelze na týden zavřít divadlo, aby byly sejmuty a nanесeny polymerové emulze na podlahové krytiny, během sezóny nelze neprovazovat tři týdny vzduchotechniku (tak dlouho trvá repasování jejich frekvenčních měničů), nelze otloukat sanační omítky a nanášet novou atd. Těch prací je více a v míře možné se opakují každé prázdniny. Letošní prázdniny alespoň výčetem proběhly následující práce: údržbová oprava průčelního schodiště, zafixování 10 stupňů, čištění, obnovení osvětlení průčelního schodiště, částečná výměna sanačních omítek a údržbové malování v hledišti, čištění kobereců a čalounění, čištění a praní závěsů a záclon, oprava vzduchotechniky, repasování frekvenčních měničů, oprava topení v hledišti, výroba a osazení dekorčních skel vandaly rozbítených,

výměna vrat nákladního výtahu a instalace tepelné clony v místě vrat, revize a opravy zabezpečovacího a požárního systému, čištění bez horolezecké techniky nedostupných částí střech, snímání starých a nanесení nových polymerových emulzí na podlahy v hledišti. K tomu velký úklid. Stojí to nemalé prostředky, ale jsou to práce přeci jen a pouze údržbové. Degradace materiálů (vlhké omítky, stárnoucí koberce, závěsy, podlahové krytiny) postupují, jen doufáme, že moudrost předků, kteří budovu Městského divadla postavili, převzali i dnešní správci tohoto majetku a odkládají již dnes peníze do měšce, který se jmenuje Rekonstrukce! Až přijde ten čas, tak snad bude kam sáhnout.“

Všem našim kolegům, kteří letošní prázdniny věnovali divadlu, patří velký dík!

RaS

NAŠI KOLEGOVÉ O PRÁZDNINÁCH V PRAZE, NE VŠAK NA VÝLETĚ, ALE PRACOVNĚ V GOJA MUSIC HALL PŘI FINALIZACI VÝROBY KULIS, FOTO P. DOHNAL

JAKO OREB DANKO V BALADĚ PRO BANDITU, FOTO J. FAUKNER

JAKMILE JE PRACOVNÍ A TVŮRČÍ DŮVĚRA, PAK JE TÉMĚŘ VŠE DOVOLENO, ŘÍKÁ RADEK ŽÁK

RADEK ŽÁK, herec, kterého pardubičtí diváci vídají na našem jevišti už patnáctou sezónu, si popáté stoupne za pomyslný režiséřský pultík. Před lety v Pardubicích naskoušel pohádku Honzovy buchtý a vánoční hru Hvězda. Pak režisořoval v Praze Náhlé neštěstí od Daniely Fischerové, které se hrálo v Karlových Varech a v pražském Rubínu. Před dvěma sezónami v rámci INprojektů na Malé scéně ve dvoře nastudoval Tanečníka Lenky Lagronové. A nyní inscenuje opět Lenku Lagronovou, její hru Po pláči smích.

V rozhovoru pro Deník před časem Radek přirovnal režisování textu Lagronové k odhalování nejintimnějších tajemství. Zajímal mě, co ho tak fascinuje na ženách dramatických. Jsou to jejich odvážné, niterné a křehké výpovědi? Nebo jsou to ženská témata, která tě zajímají? Myslíš si, že něco takového vůbec existuje?

Myslím, že témata mohou být shodná pro obě pohlaví. Já neřeším, jestli je autor muž, nebo žena. Ale ženy to asi vyhrávají proto, že ženská duše je daleko bohatší.

Rozumíš vůbec ženské duši?
A rozumí jí samy ženy?

Proč jsi dělal nejdřív Tanečníka a až pak Po pláči smích a ne naopak? Proč v tomto sledu? Protože vím, že ses původně zamiloval do jiné její hry... Geneze byla taková, že jsme původně s dramaturgem Zdeňkem Janálem uvažovali o hře Z prachu hvězd. Tu ale mělo zablokované Národní divadlo, a protože bylo zpočátku podmínkou her uváděných v cyklu INprojekty, aby byly v české premiéře, padla volba na Tanečníka, který se nejen že nikdy neuváděl, ale jak se ukázalo, ani sama autorka si ho příliš nepamatovala. Asi protože byl už z roku 1993. (SMÍCH) Tanečník i svým menším rozsahem byl ideální jako scénické čtení, ale vyzkoušeli jsme si hlavně poetiku tohoto typu divadla. A při práci na něm jsme se s herci shodli, že Lenku Lagronovou potřebujeme. A stejného názoru byla posléze i dramaturgie našeho divadla. A abych odpověděl ještě k té poslušnosti – „Pláč“ jsme nedělali dřív, protože si ho dramaturg Zdeňk Janálek nechtěl „vystřílet“ jenom na INprojekt.

Taky hru znal a rozuměl mému nadšení, ale před Tanečníkem uvažoval, pokud vím, o jiných jménech režisérů, kterým by divadlo „Pláč“ svěřilo.

Jsi herec a nyní režiruješ kolegyně (ve hře Po pláči smích účinkují jenom ženy). Jaká je to pro tebe změna, cítíš nějaký handicap?

Cítím výhodu, že mají ženy převahu. Musím ale být obezřetnější, abych je nevyděsil. Snad zapomínají, že jsem jejich kolega. Sám bych se tím nezabýval. Hlavně vědět, že kdybys si moc dovoloval, tak jsem připravený být poslaný někam... Jde o to, abych byl schopný jim srozumitelně předat myšlenky Lenky Lagronové a připravit pro ně co nejprůběžnější cestu jak je vyjádřit, diváci pak půjdou z představení a budou o hře a o sobě přemýšlet a nenapadne je, že to ještě někdo režíroval. Lenka Lagronová je srozuměná s tím, že děláme její hru, a vím, že Tanečníkem jsem ji nenaštvál. Výhodou Tanečníka bylo, že si tu hru už moc nepamatovala, ale „Pláč“ si pamatuje...

Jste v kontaktu?

Osobně jsme se viděli před prázdninami. Něco jsem Lence Lagronové z našeho režijního pojetí naznačil, mluvili jsme i o scéně a ona vyřešila oči, jak jsem se mohl tak strefit... Ale to nebyla moje zásluha, ale výtvarníka Radka Šímy, kterého jsem přizval ke spolupráci. Díky tomu, že si přečetl více jejích her a z toho vycházel. V té inscenaci je každý důležitý a nikdo není takzvaně „přidělený“.

Ale takhle se dnes už divadlo nedělá, ne? Že by někdo někoho někam „přidělil“.

No, ale občas to tak vypadá...

Myslíš?

Že ta práce je taková, jakoby si byli členové týmu přiděleni.

Já myslím, že se může zdát, že je někdo jakoby lhostejný nebo nevykazuje dost nadšení...

Nadšení pro mě není směrodatná záležitost. Představ si, že je někdo přidělený a ještě navíc nadšený.

Pojďme se ale vrátit k tvé režisérské práci. Máš nějakou techniku nebo koncepci herecké práce?

Přístup jak hrát by se měl volit podle toho, co se hraje. To je jasné! Na druhou stranu jsou věci, které by měly spojoval každé herectví. Které by měly být součástí řemesla. Lenka Lagronová je tvůrčí bytost, být dramatickou je pro ni – žít. A s tím souvisí snaha o opravdovost za každých podmínek. A taková by měla být i herecká technika. Sloužit pravdě. Uf, to kecám... Už od prvopočátku. Není důležitá situace nebo není na prvním místě, ale myšlenka. Slovo. Myslím, že je to parafráze Bible, ne?

Zajímá tě autorčino téma, nebo forma, jakou ho sděluje?

Ona má tolik témat! Já mám rád explikace od dramaturga na začátku zkoušení. Zdeněk Janál na první zkoušce mluvil o autorce a řekl, že je monotematická. Což by mohlo znít tak, že když je někdo monotematický, tak je chudý.

Ano, zní to trochu hanlivě...

Ano, nedostatečně. Jenomže její téma je člověk. Takže studnice jejího tématu je nevyčerpatelná...

V jednom rozhovoru jsi řekl, že Lenka Lagronová je nejdůležitější a nejúspěšnější současná dramatická. Inscenoval jsi také hru Danieley Fischerové, není ona úspěšnější? Určitě byla hranější.

To nechci posuzovat. Stěžejní hry Danieley Fischerové byly psány v jiné době. Díkybohu v době, která je minulostí. Ty akcenty jsou jiné. S Lenkou Lagronovou máme to štěstí, že se dnes již můžeme obracet více do sebe. Pravda, ta minulost nás ještě často dohoní.

Máš ještě nějakého autora, který tě zajímá, vzrušuje?

Těch autorů je hrozně moc, například Rusko minulého a předminulého století je fascinující. Ale když ten pán – judista – zase všechno po... Zase všechno ruské bude nedůvěryhodné. Cítím to i na sobě. Ale já mám především jedno téma, které je často přítomno právě v Rusku...

Řekni jaké...

Vlastně ho nechci prozrazovat a vědomě od odpovědi uteču. Teď je takové klíše, je to moderní – hrát příběh. Když není pořádný příběh, tak to není dobré. Ale základem není příběh, ale myšlenka. Základ je ta duše. A příběh je jenom expozice... Příběhy se dělají v seriálech.

A ty si myslíš, že divák, který si přijde do divadla odpočinout, pobavit se, a že jich je takových většina, že ten nechce vidět příběh?

Já jsem taky takový. Ale to úplně „nej“, to je duše. Abych byl naprosto srozumitelný – když ti řeknu Hamlet, tak se to zúží na myšlenku „být či nebýt“. A to si člověk, postava buduje v sobě. To téma, výchozí situace je tedy taková, že jsme už pod vrcholem, dávno jsme opustili základní tábor ani nejsme v žádném z postupových táborů, jde už jen o útok na vrchol.

Vím o tobě, že hodně čteš. Obecně platí, a minule mi to potvrdil jeden herec, se kterým jsem dělal rozhovor, že herci nejsou velcí čtenáři her. Herec zná obvykle texty her, ve kterých hrál nebo které třeba viděl. Ta zkušenost, že jsi vystudoval divadelní vědu, ti pomáhá teď v režii, pomáhá ti i při práci herce?

Myslím si, že jako herec se chovám jinak než jako režisér. Samozřejmě, že když má režisér v týmu herce, který občas režiruje, tak si to možná uvědomuje, ale snad to příliš neřeší. Studium divadelní vědy jako režisér zůročuju stoprocentně a jako herec... možná bych měl být chytřejší a víc to využívat. →

Doufám, že respektuju režiséra. I když se dělá hra, kterou bych rád sám režíroval, tak mám stejně zapnuté jen herectví. To znamená, omezují se na svoji postavu a nevnímám tolik celek. Na divadelní vědě mě profesori navedli na mnoho věcí, mezi jinými třeba co číst a co nečíst. Kontakt s takovými osobnostmi jako Zdeněk Hořínek, Milan Lukeš nebo František Černý byl pro mě velmi důležitý.

Ve tvém týmu teď pracuje i hostující herečka Lenka Zbranková. Jedna věc je, že jsme ji potřebovali, protože Kristina Jelínková, která by na tu roli připadala v úvahu, je ještě na mateřské dovolené. Ale čím tě zajímá konkrétně tato herečka?

V Tanečníkovi hrál Míla Tichý, a pak se ukázalo, že bychom chtěli dělat podobné divadlo, vlastně asi takové, pro které by se hodily texty Lenky Lagronové. Nakonec jsme spolu měli jakousi skupinu lidí, kterou takové divadlo zajímalo, a scházeli jsme se pravidelně jednou za týden či dva. Byli tam absolventi DAMU, od nás z divadla ještě Petra Tenorová, ale taky členka Národního divadla Petra Špalková, ta si však pořídila druhé miminko. A místo ní se objevila Lenka Zbranková. Takže Lenku znám pracovní a troufám si říct, že trochu i lidsky.

Říkáš, že jste se scházeli v nějaké skupině, ale s ničím jste nešli ven. Myslím si, že divadlo se nedělá takzvaně do šuplíku, že vždy je ambice jít před diváky. Vy jste nechtěli?

Samozřejmě, že chtěli. Nevyšlo to. Nechtěli jsme pospíchat, vyzkoušeli jsme si nějaké věci, ale selhalo

to na produkci. Ukázalo se, že herce nebo režiséra najdeš, ale dobrého produkčního nenajdeš. Možná by se to dalo ještě obnovit... ale tato práce trvala rok a půl. Bylo to dobrovolné a zadarmo, ale zkušenost k nezaplacení... Výhoda je, že si můžeš vyzkoušet cokoliv. Tady se brzy musí najít konečný tvar nebo musíme jít rychle k výsledku. Můžeme hledat, ale rychle k výsledku. U Lenky Lagronové je možnost hledání. A myslím, že na to máme tak akorát čas.

Jaký máš pocit z prvních zkoušek?

Herečky měly texty přes prázdniny. Nechtěl jsem, aby se na ně moc tlačilo, já sám to nemám rád. Udělal jsem si takový přepych, který nemá každý režisér, že jsem je obešel a zeptal se jich, jestli se jim do „Pláče“ chce jít. Člověk si kolem sebe volí lidi, u kterých doufá, že dojde k vzájemné důvěře. A jakmile je důvěra, ta pracovní a tvůrčí, pak je téměř všechno dovoleno.

Takže když si herečky rozebraly texty a přes prázdniny si je četly, tak myslíš, že už jste aspoň na nějakém druhém schůzku?

Jsme na prvním. Já nevím kolik jich je... Zatím jsme jenom po pár zkouškách. Pochopily, ale už to sloveso mě šve, že ve hře, i když to není na první pohled znát, je skryta velká radost. Ale nechci víc prozrazovat.

Dobrá, necháme se překvapit. Ale možná už tímto jsme nalákali diváky, kteří budou s napětím očekávat inscenaci Po pláči smích. Přeju tobě, herečkám i celému pracovnímu týmu: ZLOMTE VAZ!

JaU

JAKO REMIGIUS Z VARAGINE VE JMÉNU RŮŽE, FOTO J. FAUKNER

Muzikál JEPTIŠKY vychází na CD

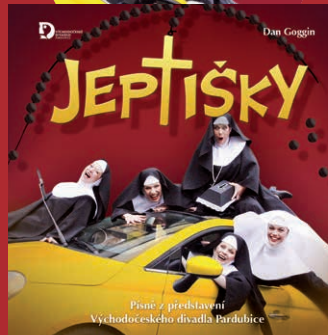
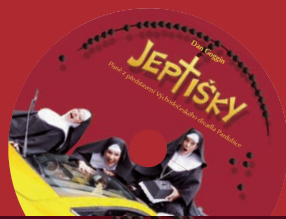
D. NOVOTNÁ, P. JANEČKOVÁ, J. JANOUŠKOVÁ, P. TENOROVÁ A M. SIKOROVÁ JEPTIŠKY. FOTO J. SEJKORA

Muzikál **JEPTIŠKY** zrodila náhoda – původně vznikl pro obveselení přátel autora, skladatele a libretistu Dana Goggina (a pár platících diváků). Jeptišky ale zůstaly na programu newyorského divadla Cherry Lane neuvěřitelných 10 let, dosáhly 3 672 repríz, staly se druhým nejhranějším offbroadwayským muzikálem v historii a autor za něj v roce 1986 obdržel Cenu newyorských divadelních kritiků v kategoriích nejlepší muzikál, nejlepší scénář a nejlepší hudba. Přitom se nedá mluvit o nijak silném příběhu nebo zvlášť propracovaných či zajímavých charakterech. Jejich úspěch tkví v nečekaném humoru, dobré zábavě a skvělých písních. Premiéra pardubických Jeptišek tento trend jenom potvrdila – ovace ve stoje nejen premiérového publika a obrovská obliba titulu z nich okamžitě udělaly divácký hit. Návštěvníci Malé scény ve dvoře, kde se tento muzikál hraje, odchází pobavení, potěšení, ale především nabití nesmírně pozitivní energií. Předností naší inscenace je v první řadě zábava a radost ze hry.

Herečky Jindra Janoušková, Dáša Novotná, Petra Janečková, Martina Sikorová a Petra Tenorová tančí a zpívají s obrovským nasazením a je vidět, že si své řádové sestry užívají. Tato energie se zúročuje také proto, že se muzikál hraje právě na Malé scéně ve dvoře, na prostoru velkém jako dlaň, kde jsou herci v těsné blízkosti diváků a kde se tedy projeví každá faleš a nedostatek, ale i poctivost a opravdovost řemesla. U muzikálů se diváci často ptají, jestli nahrajeme CD s písněmi z inscenace, rádi by si uchovali památku na představení, které se jim líbilo. Proto jsme s radostí připravili záznam i muzikálu Jeptišky. Na konci minulé sezóny herečky ve zvukovém studiu divadla nahrály své party a přes prázdniny zvukař Lukáš Lucky Botta míchal, ladil a vše upravitel do finální podoby, ze které máme všichni radost. Věřím, že radost z ní budou mít i naši diváci, kteří si zakoupí CD, aby si připomněli krásný divácký zážitek. A že si tak i zpříjemní nastávající melancholický podzim.

Slavnostní křest CD se uskuteční při repríze Jeptišek ve středu 8. října. Doufáme, že se na něm všichni uvidíme!

JaU

Poutník Elfriede Jelinekové v režii Juraje Augustína

INprojekt

Letošní sezónu mimořádných setkání se současnou dramatikou – cyklus INprojekty – zahájíme uvedením dramatu Poutník vyhraněné literátky a dramaticky Elfriede Jelinekové, nositelky Nobelovy ceny za literaturu. Premiéra se měla uskutečnit již v červnu, ale z provozních důvodů byla přesunuta na středu 22. října. Intimní až lyrickou hru o vnitřním i vnějším světě autorčina otce, jehož ztvární Jan Hyhlík, bude jako malý inscenační projekt režírovat mladý talentovaný režisér JURAJ AUGUSTÍN, letošní absolvent brněnské JAMU, který se v následujícím rozhovoru s vámi podělí o své myšlenky...

Při výběru textu pro náš INprojekt jsem cítil, jak je pro vás důležité, aby vás samotný text výrazně oslovil. Jaké máte tedy kritéria pro výběr textu, do kterého se máte režijně pustit?

Je pro mňa těžké natrafiť na divadelný text, ktorý by ma po prečítaní zasiahol do takej miery, aby som cítil, že by malo zmysel sa s ním stretnúť, či už vo forme inscenácie, scénického čítania alebo formou iného projektu. Takýchto textov nie je veľa, pretože musia prirodzene prejsť postupným výberom

– s textom si človek musí sadnúť ako so ženou. Už po prvom stretnutí cíti, či k sebe majú, alebo nemajú blízko, či má zmysel ich vzťah skúmať a objavovať ďalej... Ak sa toto stane, svet je zrazu krajší a človek má o vzťah viac. Nasleduje hľadanie spojnic v témach, ktoré v sebe nesieme – ja aj text. Môže sa stať, že aj keď sme si blízki, nenájdeme spoločnú tému, a tak sa musíme rozlúčiť. Ak tému nájdeme, je takmer vyhraně, zostáva sa len skoncentrovať na formu, ktorou text tému poníma a skonfrontovať ju so svojim videním sveta a divadla. Tu sa však väčšinou cesta nájde, pretože obaja, ja aj text, chceme dospieť k inscenácii.

Ak však k prvotnému prebliknutiu nedôjde, snažím sa od textu utekať – jednalo by sa o vzťah umelý, nanútený, akúsi pretváрку a to nikdy nerobí dobrotu. Len raz som sa do takéhoto textu donútil a skúsenosť to bola veľmi strastiplná, bez žiadúceho výsledku.

Jak dôležitý pro vás divadelní text je a jak podstatnou roli hraje výsledně ve vašich inscenacích?

Veľmi často pracujem s hercami na improvizáciách, veľa vychádzame z najrôznejších pohybových

ve středu 22. října na Malé scéně ve dvoře

a pohybovo kontaktných cvičení. Moje inscenácie väčšinou prejdú v spolupráci

s dramaturgom veľmi výraznými úpravami na rovne textu, či už pridávaním, odobraním postáv, dopisovaním textov a dopĺňaním replík z najrozšírejších zdrojov. Vo výsledku považujem text za prvok inscenácie rovnoprávny s pohybom, mizanscénou, temporytmom, atď. Ale napriek tomuto všetkému sa považujem za tvorcu, ktorý veľmi, niekedy až prehnane, ctí text. Nech je to, ako chce, keď pracujem s konkrétnou hrou, tak na počiatku je vždy text a naša spoločná (moje a jeho) téma. A práve v dialógu – medzi mnou a hrou – text upravujeme, meníme, škrtáme, vytvárame skúšobný plán, scénografiu a pod. Text je pre mňa síce „len“ materiálom, ale materiálom prvotným, a preto základným, pretože od neho sa to všetko odvíja. On je základným a určujúcim pôdorysom/plánom/nákresom celého projektu.

Ovlivnilo vás studium na JAMU třeba směřem k experimentům, obdivu postdramatiky nebo k dramaturgii tématu?

Samozrejme. V prvom rade mi však otvorilo oči a ukázalo, že veci, čo sú u nás považované za experiment, avantgardu, sú v blízkom zahraničí už starou klasikou. Som presvedčený, že v Česku a na Slovensku mnoho ľudí stále s rešpektom pristupuje napríklad k absurdnej dráme (dramatike absurda), aj keď ide o hry staré často viac ako 60 rokov. A je na nás tvorcov, ktorý tento časový náskok môžeme aspoň ako-tak dohnať, ako ho sprostredkujeme divákovi tak, aby sa napr. dokázal odpútať závislosti na deji, tak ako je to vo mami spomínanej postdramatike.

Scénické čtení či scénická skica je neobvyklý tvar. Co podle vás potřebuje, jaký přístup režiséra a herců?

V prvom rade ide o boj. Pretože ak vnímame ako prvoradú funkciu scénického čítania, „prezentáciu textu“, stretávame sa s tým, že by sa režisér mal uskromniť a nechať vyniknúť text tak, ako to zamýšľal autor. A tu je bod úrazu. Nikto z nás nevie, ako to autor myslel. Ani najpodrobnejšie scénické poznámky v tomto smere nie sú nijak nápomocné. O to väčšiu váhu u scénického čítania, ako u inscenácii, kladiem na to, aby som si s textom sadol v čo najväčšej možnej miere. Aby som po celý čas mal pocit (nič istejšieho, ako pocit, v tejto chvíli nemáme), že všetko, čo budem robiť, bude plne v mene textu a kvôli tomu, aby som divákovi predal pocit/zážitok mnou čítaného textu. Ak z textu vychádza úzkosť, stiesnenosť, som presvedčený, že je na mieste odohrať scénické čítanie v uzavretom, klaustrofobickom priestore, aj keď scénická poznámka označuje za miesto deja futbalový štadión (táto poznámka by samozrejme mala pre diváka zaznieť).

Zabýváte se podobným způsobem práce rád? Co vám osobně přináší? Na kterých scénických čteních jste již pracoval?

Ak by bola inscenácia plnohodnotným vzťahom medzi textom a režisérom, tak scénické čítanie je letnou láskou. Je pravá, je úprimná, možno nás baví o to viac, pretože vieme, že sa jedná o dobu veľmi určitú (4-5 skúšok), nie je čas na hádky a rozpory, skôr hľadáme, čo máme spoločné, a to rozvíjame. Inscenoval som niekoľko scénických čítaní: prvým bol môj vlastný divadelný text Prievan, potom nasledovali texty: Muž a pes (Michal Pětík), Ohlušující pach bílé (Massiny, divadlo Zlín), Sestričky (Pavel Trtílek) či naposledy Bezensá noc (Pavel Trtílek).

Elfriede Jelineková píše pro divadlo velmi hraniční texty, co se týká formy i jazyka. Cím si vás získala právě ona?

Text ma zasiahol práve na všetkých rovinách a úrovniach, o akých sme sa doposiaľ rozprávali. Videnie sveta textu a moje sa vzácné stretli, text nerozvíja dej, ale o to viac sa môžeme zamerať na hlavnú postavu, na jej myšlienky, postoje, názory, pocity, ktoré si nesie životom. Postava nerozpráva kompaktný príbeh, zahľucuje nás slovami, akoby sa nám snažila rozpovedať niečo nevypovedateľného, niečo, čo ju ťaží, trápi a prenasleduje, niečo, na čo slová už nestačia. A preto je úžasné, že si autorka vybrala práve monológ ako formu vyjadrenia. Vďaka tomu nie sme svedkami výpovede na tému, ale sme svedkami pokusu o výpoveď, snahe pomenovať to, čo človeku chýba, prečo sa cíti osamelý, stratený, nešťastný, zúbožený s len zábleskom nádeje. Práve táto snaha chcenia výpovede o nevypovedateľnom, dodáva textu a postavě akúsi príchuť optimizmu a nádeje. Vďaka absencii deja sa môžeme zamerať len na postavu stojacu pred nami a jej životnú situáciu. Zaujímajú nás bezprostredné pocity a stavy, v ktorých sa postava ocitá, a nuansy, do ktorých upadá. Som presvedčený, že tento text je veľmi blízky človeku ako takému, pretože ľudský život – to nie je akčný film, je to človek sediaci a stratený, nepochopený vo svete, ktorému nikdy úplne neporozumie.

Na co se hodí láte při inscenování jejího Poutníka za měřit? Která témata vás v něm především zaujala?

Zameriame sa na to, čo nám text poskytuje a po čom, si myslíme, že volá: na človeka, jeho stav a základnú situáciu. Keď sa pokúsime pochopiť, kto text hovorí, čo cíti a čo by chcel, som presvedčený, že by sa stretnutie tejto postavy s divákmi mohlo podariť! Tému nájdeme možno v jednej z replík textu, kde môžeme vnímať osamotenie, hnev, vykorenenosť postavu, ktorá by chcela len trochu klúdu a niekoho po svojom boku: „Nemůžu se konečnconc přivázat, ale můžu odejít!“ **ZdJ – RaS**

Výročí (nejen) pro pamětníky

Eliška Kuchařová

(2. října 1928 – 24. prosince 2012)

Eliška Kuchařová – Kachyňová je jednou z mála osobností této rubriky, na kterou může zavzpomínat i mé (ještě relativně mladé) já. Bohužel jsem nikdy neměla možnost vidět ji na jevišti. Když v roce 1987 odešla z pardubického angažmá do důchodu, byly mi dva roky. Nicméně na ni moc ráda vzpomínám jako na člověka. S Eliškou jsme se seznámily, když jsem v prvním ročníku na vysoké škole sháněla ubytování v Praze. Slovo dalo slovo a nakonec jsem s bývalou ženou Karla Kachyní a jejím psíkem Frigem, jenž mě tajně miloval a noci trávil na rohožce před dveřmi mého pokojíku, strávila první dva semestry v jejich bytě v pražských Záběhlicích. Eliška pokračuje, když jsem přišla z divadla, vyzvíдалa, na čem jsem byla a jakéže to bylo, vzpomínala a vyprávěla mi o Divadle E. F. Buriana, o kterém já se zrovna

učila na zkoušku, vařila mi kafe a polévky, abych se mohla soustředit na učení a zároveň neumřela hladu. Krátce a dobře, Elišku Kuchařovou si pamatuji jako inteligentní a milou starou dámu a jistě nejsem sama, kdo na ni v dobrém vzpomíná.

Eliška Kuchařová by letos v říjnu oslavila 86. narozeniny, narodila se 2. října 1928 v Pyšelých u Prahy. V roce 1951 absolvovala pražskou DAMU. Po několika rolích v Národním divadle získala angažmá v Armádním uměleckém divadle E. F. Buriana v Praze, kde strávila tři roky. Ještě než zakotvila v Pardubicích, stala se na jednu sezónu (1956/57) členkou zájezdového souboru tehdejšího Ústředního divadla čs. armády (dnes Divadlo na Vinohradech). V roce 1957 nastoupila Eliška Kuchařová do Východočeského divadla v Pardubicích a zůstala zde až do svého odchodu do důchodu v roce 1987. S filmovým režisérem Karlem Kachyňou, s nímž strávila v manželství 14 let, měla dceru Elišku. Velkou životní láskou Elišky Kuchařové byl po rozvodu s Kachyňou herec Josef Somr, se kterým se seznámila právě v pardubickém divadle. V 60. letech vytvořila Eliška Kuchařová ve Východočeském divadle řadu nezapomenutelných rolí. Hrálá Aglaju v *Idiotovi* (1961), po boku Josefa Somra Anežku v *Konci masopustu* (1963), Gwendolinu ve *Wildově komedii Jak je důležité mítí Filipa* (1964), Libel-Lullu ve *Štolbově komedii Mořská panna* (1965), kterou režíroval Jiří Císler. Objevila se také jako Lidunka ve *Fidlovačce* (1965) a po boku Milana Sandhause jako Rosina v *Lazebníku sevillském* (1959). Z pozdější doby jmenujme alespoň role v inscenacích *Dům doni Bernardy* (1970) nebo *Blázinec v prvním poschodí* (1984).

Eliška Kuchařová se uplatnila také jako filmová herečka. Na filmovém plátně se objevila už jako malá. Své největší filmové role vytvořila právě jako dítě a dospívající dívka. V roce 1937 ji do role Hafie ve filmu Hordubalové obsadil režisér Martin Frič. Do dětských rolí ji dvakrát obsadil také režisér Miroslav Cikánek (Svět kde se žebřá – 1938, Karel a já – 1942). V roce 1942 hrála Eliška spolu s Rudolfem Hrušínským v dalším Fričově filmu Barbora Hlavsová. Po válce se věnovala natáčení už velmi málo a po odchodu z Prahy do pardubického angažmá už zcela minimálně. Z poválečných filmů stojí za zmínku role Aničky ve válečném dramatu Václava Wassermana Nadlidé (1946), role květinářky ve Fričových pohádkách Císařův pekař a Pekařův císař (1951) nebo větší role Jany ve filmu manžela Karla Kachyni Ztracená stopa (1955). Televizní diváci si Elišku Kuchařovou mohou pamatovat také z několika českých seriálů (Dobrodružství kriminalistiky, Velmi uvěřitelné příběhy nebo Nährdelník).

Jaká byla Eliška herečka a kolegyně, jsem se zeptala její dlouholeté přítelkyně LÍDY VLÁŠKOVÉ.

Především to byla krásná žena – v mládí i později – působila jako aristokratka. Dobře zpívala, a byla proto hodně obsazovaná do hudebních komedií, ale to já už nepamatuju, když jsem nastoupila, už tolik nehrála. Eliška měla trochu smůlu na kariéru, pravděpodobně vzhledem k tomu, že se netajila svým protirežimním postojem, zřejmě i to byl důvod, proč se ani v Pardubicích nedočkala nějakých větších rolí. Angažmá na Vinohradech jí nějak nevyšlo, a protože chtěla hrát, rozhodla se jít do Pardubic. Tehdy jí její muž Karel Kachyňa dal jasně najevo, že když se odstěhuje do Pardubic, jediné bez jejich dcery Elišky. Kachyňovi se nakonec podařilo dceru vysoudit do své péče, přestože s tím Eliška nesouhlasila a chtěla ji mít u sebe v Pardubicích.

Potkávaly jste se s Eliškou na jevišti? Vzpomeneš si, v čem jste spolu hrály?

Je to zvláštní, ale na jevišti jsme se zrovna moc nepotkávaly. Pamatuju si Pana Pickwicka (1980) a Maribel a záhadnou rodinu (1981). Ještě si vzpomínám, že jsme spolu hrály v jedné příšerné socialistické hře s názvem Vpád (1985), kde jsem tehdy zaskakovala za těhotnou Jindru Janouškovou. Na rozloučenou těsně před odchodem do důchodu dostala Eliška hlavní roli ve hře Poslední lhůta (1986).

Kdy a jak začalo vaše přátelství?

S Eliškou jsme byly kolegyně tady ve Východočeském divadle od roku 1976, kdy jsem nastoupila do angažmá. Od začátku mi byla sympatická a říkala jsem si, že bych jednou, až budu v jejím věku, chtěla mít nad sebou taky takový nadhled. Líbilo se mi, jak se pořád (i později jako důchodkyně) snažila vzdělávat. Vždycky ji zajímalo, jak se dělá divadlo jinde a jinak – moderně. Hodně četla, a dokud mohla, chodila za kulturou. Bohužel na stáří trpěla silnou nedoslýchavostí, takže už nemohla být tak aktivní. Přítelkyně jsme se staly paradoxně vlastně až po jejím odchodu do důchodu, kdy se Eliška odstěhovala zpátky do Prahy do bytu v Záběhlicích, kde pečovala o svou maminku. Shodou náhod najednou bydlela asi 7 minut od bytu mých rodičů, takže když jsem tam jezdila, měla jsem k ní blízko. Eliška si dokonce později pořídila i počítač a byly jsme spolu v kontaktu přes e-mail a Facebook, takhle byla moderní! Byla to veselá ženská, se kterou byla sranda. Přestože neměla zrovna nejléhlí život, nikdy si nestěžovala a nechtěla, aby ji někdo litoval.

AnH

E. KUCHAŘOVÁ JAKO ROSINA V LAZEBNÍKU SEVILLSKÉM, VČD 1959
(NA PROTĚJŠÍ STRANĚ)

E. KUCHAŘOVÁ S L. VLÁŠKOVOU VE HŘE OSTROVY ZDÁNLIVÉ, VČD 1977

JEJICH PODPORU POTŘEBUJEME A DĚKUJEME ZA NI!

MANŽELE HOMOLKOVÍ

Mezi významné osobnosti Pardubicka, které pravidelně navštěvují Východočeské divadlo, patří bezesporu i ING. PETR HOMOLKA, ředitel regionálního závodu Čechy východ, divize Silničního stavitelství, Skanska a. s., jenž je s manželkou už dlouhá léta nejen předplatitelem divadla, ale i donátorem mnoha sbírek vyhlášených divadlem.

Pane Homolko, divadlo navštěvujete pravidelně, co vás neustále vábí do hlediště?

Jsem stavař, tedy technik a pragmatik. Nejraději bych všechno prožil na vlastní kůži. Ale na to by bylo potřeba dalších pět životů, a tak někdy rád prožiju některé zážitky očima druhých. A proto divadlo. Ale i knížka nebo film.

Jaké/á představení vás v poslední době nejvíce zasáhlo/a?

Každé představení vám něco řekne. Tu více, tu méně hlasitě. Je potřeba si to najít. Máme rádi Malou scénu ve dvoře. Je pro nás „hlásitější“.

A na velkém divadle? Klasika. Dvanáct rozněvaných mužů, ale třeba i Euripidés a jeho Trójaneky. Velké kouzlo mají představení na Kunětické hoře.

Proč jste se rozhodl podporovat právě Východočeské divadlo?

Narodil jsem se v Pardubicích, a tak si mne divadlo vychovávalo už od školních představení. V průběhu dalšího studia jsem navštěvoval divadelní scény v Praze i Brně. Po návratu do Pardubic jsem se logicky vrátil k našemu divadlu. Východočeské divadlo je moje srdeční záležitost a jsem moc rád, že ho můžeme podporovat v jeho další činnosti.

Pardubické divadlo letos vstoupilo do 105. divadelní sezóny. Co byste mu popřál do budoucna?

Ať se drží své pestrosti. Je správné „míchat“ kasovní trháky, klasiku, novátorské počiny. Divadlo má diváka učit různým pohledům, toleranci. A já si myslím, že pardubickému divadlu se to pod vedením schopného pana ředitele daří.

HEREC HERCI

ANEB VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

Léto je fuč, herecké prázdniny už opravdu definitivně skončily a přípravy na dvě říjnové premiéry jsou v plném proudu. Herec PETR BOROVEC, kterého budete mít brzy možnost vidět v jedné z hlavních rolí komedie Lháři, si vybral k rozhovoru svého o něco málo staršího kolegu LADISLAVA ŠPINERA. Zajímá vás, co na sebe prozradil Petrův guru a již několik let nejoblíbenější herec Východočeského divadla v jedné osobě? **AnH**

Petr: Byly prázdniny. Předpokládám, že jsi měl volno, které jsi trávil jak? A kde?

Láďa: Myslel jsem na tebe! Jak trávíš prázdniny a kde. Jinak jsem byl na chalupě, kopal jsem a kopal jsem a kopal jsem. Zemínu. S Péťou (JANEČKOVOU – POZN. RED.) jsme byli ve Špindlerově Mlýně a bylo fajn.

Petr: Víím o tobě, že jsi od zkoušení inscenace A je to v pytlí propadnul golfu. Jak ses k tomu dostal a jak se tvá golfová kariéra vyvíjí?

Láďa: Zkusil jsem golf na doporučení režiséra Roberta Bellana, zaplatil jsem si trenérku a už to frčelo. Bá! jsem se, že to bude finančně nákladné, ale posléze jsem zjistil, že tento sport není jen pro vyvolené a že to tolik nestojí. Hraji v Golf klubu Lázně Bohdaneč, jednou za 14 dní si jdu zatrénovat sám. A před 14 dny jsme s Robertem Bellanem dali 18 jamek a on mě rozdrtil! Ale blíží se doba, kdy rozdrtil já jeho. (SMÍCH) Je to hlavně relax!

Petr: Jsme stejná krvná skupina. Na jevišti si s tebou velice rozumím. První spolupráce na Donu Juanovi si já osobně velice vážím a dost mi i pomohla v nějakém tom hereckém růstu. Měl jsi i ty na začátku kariéry takové štěstí na partnery?

Láďa: Každý partner na jevišti, dokonce i ty (SMÍCH), je pro mě přínosem. Měl jsem štěstí, že jsem začínal v Národním divadle a potkal jsem pana Radovana Lukavského, posléze režiséra Otu Ševčíka, ale byli samozřejmě i jiní – třeba Petr Houska, který nyní hraje v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě a je též dlouholetým kamarádem Lexy Postlera! Ale doufám, že potkám další skvělé partnery, jako jsi ty nebo Péta Janečková.

Petr: To je samozřejmě vyloučeno, ale budiž.

(SMÍCH) Další naši spolupráci, tentokrát jako herce a režiséra, si taky nemohu vynachválit. Táhne tě to k dalšímu režirování pořád? Já bych pod tebou s radostí zkoušel dál a byla by škoda, kdybys dal přednost třeba golfu. Pro nás herce teda!

Láďa: Mám rozečtené dvě divadelní hry a uvidíme, co z toho bude. Ale už vím, jak si herci říkají o role! (SMÍCH)

Petr: Můžeš prozradit, které hry to jsou?

Láďa: NE! Ale uvidíme, jestli vůbec k nějaké režii dojde.

Petr: Doufám, že spolu začneme chodit na ten hokej. Já mám samozřejmě favorita jasného, ale jak vidíš ty perníkové šance v téhle sezóně?

Láďa: Myslím si, že letos bude mistr Třinec (já se jen směji), ale doufám, že HC Pardubice projdou do play off bez barážových bojů. Tak jako tak budu Pardubicím držet palce, né jako ty Zlínu.

Petr: Kteří jsou co??? MISTŘI, MISTŘI, MISTŘI...

(SMÍCH) Ne, Pardubicím budu samozřejmě fandit taky. Díky za tvůj čas, v nové sezóně ZLOM VAZ a samozřejmě se na tebe moc těším! Jo a vezmeš mě na ten golf? Pokud se teda probudím...

Láďa: JO! (SMÍCH)

P. BOROVEC A L. ŠPINER V CHARLEVOVĚ TETĚ, FOTO I. MIČKAL

NA ROZDÍL OD HERECTVÍ ZVON PŘETRÁVÁ I TISÍC LET...

JAKO POROTCE ČLOVĚK VE DVANÁCTI ROZHŇEVANÝCH MUŽÍCH, FOTO J. SEJKORA

... říká Pavel Novotný, který odchází z našeho divadla dělat zvonařinu

Pánskou část našeho hereckého souboru na konci minulých sezóny opustil po osmadvaceti letech angažmá PAVEL NOVOTNÝ. Ve Východočeském divadle si za ta léta zahrál spoustu výjimečných rolí činoherních, například Athose ve Třech mušketýrech, Oidipa, Lennieho v dramatu O myších a lidech, Othella, náčelníka Bromdena v Přeletu nad kukaččím hnízdem či poručíka Champlatreuxe v operetě Mam zelle Nitouche, i muzikálových,

mimo jiné také Vernona Gersche v představení Každý má svého Leona režírovaného Jiřím Suchým, Woodyho v Divotvorném hrnci, Horáce Vandergelder v Hello, Dolly!, Psí dečku v Sugar nebo Harolda Nicholse v Donaha! Neodchází však úplně, bude dohrávat všechna svá představení – vidět ho stále budete moci ve Dvanácti rozhňevaných mužích, v Holkách z kalendáře, Baladě pro banditu, Králově řeči či ve Jménu růže. A, jak doufá, někdy bude zase zkoušet. A už vůbec neopouští svou profesi, která neznamená jenom divadlo – nadále se bude věnovat práci v rozhlasu, televizi (populární se stal díky postavě Radka Mastného v seriálu Ulice), modelování, bude točit reklamy... Ale kromě toho má ještě další povolání, možná spíš poslání. Takže když jsem se připravovala na rozhovor s ním a myslela si, že budeme bilancovat minulost, tak k té jsme se nakonec téměř nedostali – plně mě zaujala Pavlova budoucnost. Jeho osudem se teď, jak se zdá, na dlouhou dobu, stanou zvony.

Pavle, už nějaký čas spolupracuješ na vytváření a odlévání zvonů. To znamená, že když teď odcházíš z divadla, bude to tvé povolání?

Bude to činnost, za kterou budu dostávat fixní paušální plat. Jako osoba samostatně výdělečně činná.

Jak ses k tomu dostal?

No, jako k mnoha jiným věcem, tak i k tomuto jsem se dostal přičiněním našeho ředitele Petra Dohnala. Abych udělal spravedlnost zadost, tak musím zmínit,

že před několika lety mi řekl, že v Praze dělají konkurz na hlasy, abych se toho účastnil. Já jsem to udělal a od té doby je tato činnost jednou z mých hlavních obřív. Takže Petrovi vděčím za to, že jezdím dělat reklamy a voiceovery (FILMOVÝ/TELEVIZNÍ TERMÍN PRO MLUVENÉ SLOVO PRONÁŠENÉ HLASEM, JEHOŽ NOSITEL JE NEPŘÍTOMNÝ V OBRAZE – POZN. RED.).

Když Petr na Štědronočním zpívání vyhlásil, jak to obvykle dělá, sbírku, tentokrát to bylo na schody do zvonice kostela sv. Bartoloměje, a při té příležitosti ho napadlo, že by nebylo úplně marné, aby tam mělo divadlo svůj vlastní zvon. Jak to dopadlo, to víme, myslím si, že to není úplně šťastné, ale o tom nechci mluvit...

Ředitel mě pověřil výtvarnou stránkou zpracování zvonu, o čemž jsem nevěděl vůbec nic. Ne, že bych dnes věděl o něco víc...

(SMÍCH) Tak jsem se vlastně dostal ke zvonařině. Seznámil jsem se s paní Leticí Dytrychovou, která je potomkem velké rodiny zvonařů Dytrychových, a jí se našel ten nápad natolik zalíbil, že mi nabídla spolupráci na dalších věcech. Dnes mám za sebou asi devět realizovaných svých výtvarných návrhů na zvony. Ta práce mě baví tak, že jsem si řekl, že se jí chci věnovat intenzivněji, než bych mohl při nějaké další práci jako například v divadle. Každá práce se musí dělat poctivě a já tuto chci dělat naplno. Určitě k tomu rozhodnutí přispěla i spousta dalších věcí... Několikrát jsem Leticii z legrace řekl, že dám v divadle výpověď, když mě zaplatí. Ona se tomu vždy zasmála a říkala, že my herci máme určitě takové peníze, které by mi nemohla dát. Když jsem jí tedy řekl, o jakou sumu se jedná, tak se zasmála ještě víc a řekla, že s tím by neměl být problém. Takže od začátku července se ze mě stala osoba samostatně výdělečně činná, nebudu mít o moc peněz víc, než jsem měl, ale budu dělat práci, která mě momentálně moc zajímá. Chci být u toho, když to vzniká, a ne jenom něco nakreslit na papír a odevzdat to někomu jinému.

Vůbec si neumím představit, co na zvonu má či může být. Jak je to s výzdobou nebo asi přesněji s její výtvarnou stránkou? Podléhá to nějakým zákonům, předpisům nebo tradicím?
Ano, strašně moc.

A to jsi nastudoval, nebo ses to od někoho dozvěděl? Jak to vlastně děláš?

Postupně se to dovídám a ještě pořád nevím moc... Těch předpisů je opravdu velmi mnoho. Tady bych chtěl zdůraznit jednu věc, kterou ani paní Leticie moc neprezentuje na veřejnosti – tento rod snad jediný v Evropě dělá zvony po starém způsobu. Odlíjí zvon a ten zvoní hned tak, jak má. Ono se to zdá samozřejmé, ale není tomu tak, protože spousta zvonařů odlíje zvon a pak ho dobrušují a ztenčují, aby ho dostali na tón, kterým má znít. Proto si rod Dytrychův dovoluje dělat třeba zvonohry, protože oni odlíjí zvony na první dobrou naprosto přesně. Ale má to spoustu háčeků a jedním z nich je ten, že zdobení, tedy to, co se mě týká, musí přesně respektovat určitá daná pravidla. Nesmí mít víc než určitou tloušťku, musí být umístěno přesně v určitých kvadrantech, aby zvon nevychylovalo. Má to tedy několik

zákonitostí, které je potřeba respektovat, a mě po celou tu dobu, co spolupracuju s paní Dytrychovou, bavi tyto zákonitosti porušovat, jak to jen jde, a „zlobím“... A ona se sice zlobí, pak ale přiznává, že přináším něco nového, něco, co není zvykem. Takže proto mě to baví a taky proto to asi baví ji.

Kde všude visí „tvoje“ zvony? Máš i nějaké mimo republiku?

Ten první, jak už jsme zmínili, byl náš, divadelní zvon. Pak jsem dělal do srbské vesnice Čelje, kde byla česká jednotka mise KFOR. A protože tam strávil kus života, když odjížděl, ptali se, co by pro vesnici mohli udělat. Čekali, že budou chtít školkou nebo potraviny, a oni chtěli zvon. Jeden měli, ale potřebovali dva. A na ten zvon jsem proti všem zvyklům umístil trnovou korunu a mělo to takový úspěch, že jsem honem musel dělat repliku, aby měla paní Leticie zvon na výstavu. Nedávno jsem dělal zvon do obce Mikuľůvka na Valašsku a říkal jsem si, co tak asi pro ty Valachy... Tak jsem celý zvon pokryl stylizovaným rounem, takže vypadal tak trochu jako ovečka. Byla to neskutečná práce, ale měla obrovský úspěch. →

S L. DYTRYCHOVOU NAD ZVONEM BOHYNĚ THÁLIE; FOTO P. MOŠKO

Kde získáváš nápady, co tě inspiruje při vytváření zvonů? První byl divadelní, tedy téma tobě blízké, ale když jde o zakázku, tak musíš z něčeho čerpat...

Je to jako v každé práci, ať už je to herectví, nebo výtvarná práce, třeba sochařina – musíš o tom přemýšlet a dostat se do tématu. To děláš každý. Když přemýšlím o zvonu pro divadlo, tak se snažím na to dívat očima lidí, kteří jednou ten zvon uvidí, nejenom svýma očima. U té zvonařiny je totiž jedna taková zásadní myšlenka, že třeba za dvě stě let se lidi budou ptát, jak jsme žili, co nás charakterizovalo... A je nesmírně trapné, když je na zvonu napsáno jenom kdo ho zaplatil. To o době nic nevypráví. Tak se to snažím dělat tak, aby to bylo milé a zároveň aby to vypovídalo něco o naší době.

Nedávno jsem dělal zvon pro jeden pivovar na severu Čech. Jeden pán ho koupil, zrekonstruoval, udělal tam nákupní i kulturní centrum, a protože tam byla zvonice, tak chtěl zvon. A na něm jméno své a svého spolupracovníka a jejich znamení, jak si připsávají sklenici piva. Tak jsem mu to vymaloval a podařilo se mi ho přesvědčit, že jsem tam udělal zvilizované hvězdné znamení zvěrokruhu jenom s datem vzniku toho zvonu. A dopadlo to zase moc dobře.

Moc mě nebaví práce pro kostely, protože tam je spousta věcí daných, je tam danost sakrální i historická. Teď prosazuju skleněný zvon, takový na parádu, na výstavy. Protože ta technologie je velmi podobná. Na Slovensku u Žiliny je ves Drazovce, kde je nejstarší kostelík s apsidou, což je půlkruhová přístavba charakteristická pro určitou dobu. Při příležitosti výročí příchodu Cyrila a Metoděje jsme do obce dělali malinkatý zvoneček, který byl taky tak úspěšný, že jsem dělal tři větší repliky, a jednu z nich má i pan biskup.

Jaký je technologický postup vytváření zvonu? Protože o tom nevím vůbec nic, zkus mi to popsat tak, abych tomu rozuměla i já...

Aby mohl být zvon odlit z bronzové hmoty, tak musí mít takzvaný voskový model. Asi každý bude znát metodu ztraceného vosku – něco se udělá z vosku, pak se obalí něčím pevným, zahřeje se, vosk vyteče a tam se dá ta výsledná hmota. Ozdoby se dělají ze včelího vosku. Můj návrh je tedy ze včelího vosku. Modeluju to nebo to dělám z keramiky, která mi je blízká. Nejdřív musím samozřejmě dostat nápad, pak si to nakreslím. Někdy zjistím, že ta představa v hlavě byla lepší než na papíře. Buď neumím nakreslit, nebo jsem si to špatně představoval a musím to udělat jinak. No a nakonec to musí schválit zákazník. Dnes velkou část zakázek tvoří soukromníci. Je taková doba, třeba lidi, kteří mají statek, si řeknou, je tu zvonička, proč tam nemáme zvon? Nebo obec chce nechat udělat zvon, protože ten původní byl zrekvírován, a teď se najde někdo, kdo na tuto věc dá peníze. Je úžasné, když z té vesnice pak přijede autobus lidí podívat se, jak se zvon odlévá. Odlévání zvonu trvá sice jenom několik vteřin, ale pro diváky je to nádherný zážitek. Oni byli u toho, když pro obec vznikl zvon. Zvon je přece krásná věc – je to hudební nástroj, něco, co lidi provází, a kromě toho i artefakt. Na rozdíl od herectví zvon přetrvává i tisíc let.

Myslím, že o zvonech a věcech s tím spojených bychom mohli mluvit hodiny... Předěšlý rozhovor je jenom zlomkem toho, co o zvonech víš. Ale zajímá mě i jiná věc – odešel jsi z našeho divadla po osmadvaceti letech, měl jsi nějaké období, na které zvlášť radostně vzpomínáš, které pro tebe hodně znamenalo?

Mám mnoho takových období.

A jsou spojená s nějakým režisérem nebo obdobím, které souviselo s tvým soukromým životem, nebo jsou to jednotlivé inscenace roztroušené v čase? Vidiš, a všechno, cos řekla, je pravda. Byla to období, která se týkala působení nějakého režiséra, se kterým jsme si rozuměli, byla to období, kdy se nasadil titul, kde jsem hrál velkou nebo hlavní roli, a byla to výzva. A byla to období, kdy jsem byl soukromě spokojený a líbilo se mi, že tady funguje vše dohromady, že tady jsme a spolupracujeme. To bylo to nejsilnější, co mě tady drželo.

Když se budu ptát na konkrétní jména režisérů, kteří tě ovlivnili, nebo jsi s nimi jenom rád spolupracoval...

Nezapomenutelné jsou pro mě práce s Petrem Kracikem. Ten se tady objevuje jako kometa, často a pořád. Ale třeba Petr Svojtka, aniž by to věděl, mi strašně moc dal, pomohl, naučil mě. Nebo Zdeněk Dušek. Vidiš a třeba zrovna díky němu jsem se na čas stal hlasem televize NOVA, samozřejmě vedle několika dalších... Na základě této práce jsem se stal hlasem televize Prima, kde jsem byl jediný. Když jsem skončil na Primě, našlo si mě rádio Blaník, kde dělám moc rád, protože tam jsou lidi, co se mají rádi, na rozdíl od televizi, tam se cítím jako doma.

Ty se vůbec dost často „živíš“ hlasem. Já jsem s tebou dokonce strávila loni jeden celý dovolenkový den – vraceli jsme se z Itálie a v autě jsme si pustili knihu 1984 od Orwella namluvenou na CD a moc se nám to líbilo. Jak dlouho jsi to nahrával? Ono je to totiž několikahodinové čtení, mysleli jsme si, že nám to vydrží po italské hranice, ale bylo to s námi přes celé Německo až do Čech.

Nevím kolik hodin jsem to natáčel, ale když jsem tu práci dostal, řekl jsem, že to nemůžu dělat bez režiséra. Sice podle mě mám, jak se dnes hezky česky říká „self control“

(SMÍCH), ale když čteš několik hodin, tak je dobré, když tě někdo koriguje, upozorňuje na chyby. Vydržíš čistě hodinu, dvě, ale třetí hodina už je problematická a čtvrtá peklo... (SMÍCH)

Váš syn se také věnuje herecké profesi. Sleduješ jeho dráhu? Když se na něj díváš, jaké pocity tě provázejí – jsi vůči němu více kritický než vůči ostatním hercům?

Bohužel nemám moc možností sledovat jeho úspěchy či neúspěchy velmi podrobně. Málokdy se nám stane, že máme s Dášou (HEREČKA DAGMAR NOVOTNÁ – POZN. RED.) oba čas a můžeme se jet na něj podívat. Teď poprvé za celou jeho kariéru mu pojedeme na premiéru. A když se na něj dívám, tak si to samozřejmě probírám a jsem vůči němu kritický, ale málo věcí

mu říkám. Vím z vlastní zkušenosti, že to sdělování, jak by co měl kdo dělat, co je špatné a co dobře, je našlapování na velmi tenký led, a to vůči jakémukoliv kolegovi. Nechávám ho a on se vyvíjí ke své vlastní spokojenosti, ale zatím mu vlastně všechno velmi vychází. Dostal se vždy do toho divadla, kam chtěl, a pak i role, které si ho našly, byly vděčné a zajímavé. A i když mám někdy spoustu výhrad, tak si na druhou stranu říkám: Co jsem já, abych posuzoval něčí práci?

A na závěr se tě chci zeptat na tvé plány do budoucna. I když se říká, že když člověk plánuje, pán Bůh se směje... Jak se u tebe bude potkávat divadlo se zvony?

Krásně. Je to úžasná podobnost dvou zcela jiných nádherných věcí.

Beru to tak, že to nejlepší teprve přijde. Před časem jsem si řekl, že ta změna je nutná, že když to neudělám teď, tak už nikdy. Zpohodlním. A nejvíc jsem se bál, že mi bude všechno jedno. Takže jsem udělal něco, co vyprovokuje další věci... Teď mě velmi lákají zvony a všechno s tím spojené. A paradoxně v momentě, kdy jsem dal v divadle výpověď, nahnula se spousta práce. Říkám si, že když budu mít velký stesk po divadle, tak se, myslím, někam dostanu, jen tak kvůli herecké hygieně.

Pavle, já osobně velmi obdivuji to, že jsi udělal takovou zásadní životní změnu, a přeju ti hodně štěstí do tvé nové práce. Ať „tvé“ zvony zvoní vždy radostně a nám ať přinášejí jenom dobré zprávy.

JaU

JAKO DAVID, PRINC VELŠSKÝ V KRÁLOVĚ ŘEČI, FOTO J. VOSTÁŘEK

Abstraktní krajiny Víta Boučka

Novou sezónu výstav v divadle zahájí výstava obrazů pardubického malíře VÍTA BOUČKA, jejíž vernisáž se bude konat v sobotu 11. října před první premiérou komedie Lháři.

Autor se dlouhodobě věnuje především malbě. Jeho obrazy vznikají tradičním postupem bez technických aranžérských fines, jako je stříkání přes šablony, stékání, válečkování, otiskování a podobně. Maluje klasickým štětcem, kreslí tužkou, nikoliv na tabletu, ale do náčrtníků. Kresba v krajině je jeho oblíbenou relaxací.

Autorovy obrazy však krajinářskou idylou zpravidla neoplyvají. Jsou spíše tajemnými průhledy do neznámých prostor. Abstraktní krajiny dokážou být klidné a záhadné, ale také výbušně expresivní a barevně výrazné. Jsou nejen výsledkem vizuální hry s formou, ale i s divákem. Jsou proto komponovány tak, aby působily nejen atmosférou, ale také svou nejednoznačností a zejména svou nepředvídatelností. Zřetelnou charakteristikou autorova malířského vyjádření je tak projev, který provokuje diváka rovněž svou neuhlazeností, což je v čase brutální popkultury zpravidla také těžko obecně přijatelné.

„Přes všechny experimenty je asi nejdůležitější rolí mé umělecké tvorby zachycení a vyjádření určitého výseku reality. Proto je součástí výstavy také koláž z převážně tužkových kreseb a pastelů z letošních prázdnin, které tak tvoří jakýsi prolog,“ říká Vít Bouček.

Vít Bouček

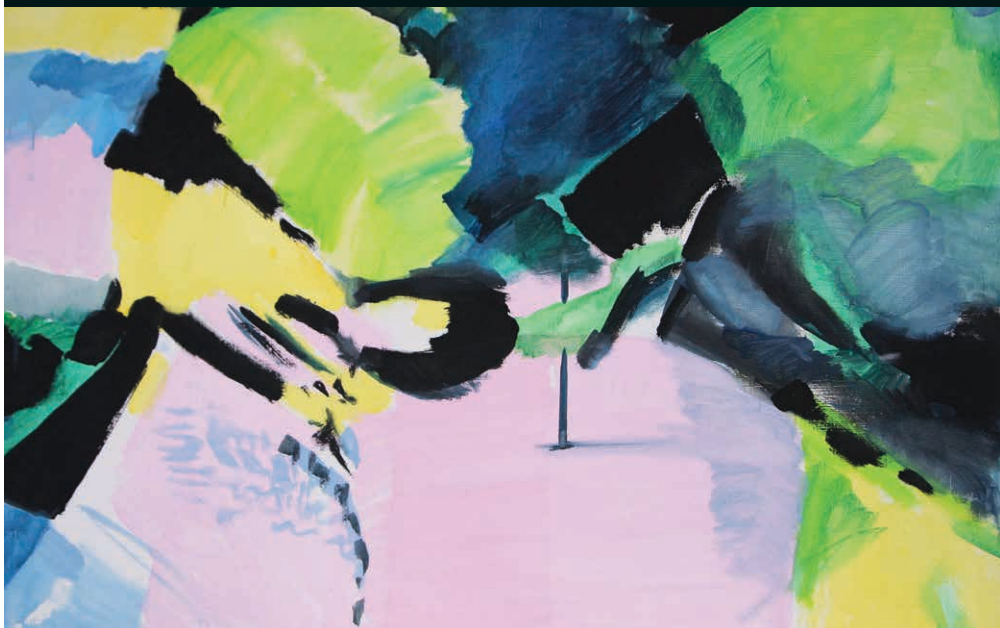
(nar. 25. 3. 1950 ve Starém Hradišti u Pardubic)

1968-1974 Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci, výtvarné umění – odborné studium
1977-1991 Katedra výtvarné výchovy PF Hradec Králové – odborný asistent
1975-1977, 1991-2014 Východočeská galerie Pardubice

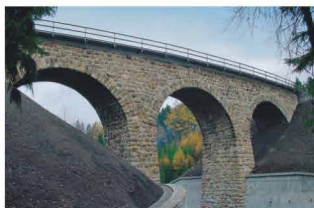
členské výstavy Unie výtvarných umělců pardubického regionu: Salon, Zámek Litomyšl (2004), Městská galerie, Dům u Rytířů Litomyšl (2005, 2014), VČD Pardubice (2005), Krajská knihovna Pardubice (2005), Galerie Šypka, Příhrádek Pardubice (2006, 2007, 2008), Východočeské muzeum Pardubice – Pardubický plenér (2006), ARTFEST Pardubice, Galerie Mázhaus – Maska (2006), festival Black (2007), LIVE ART of Explosie – Industriální prostor, VČD Pardubice (2008), Divadlo K. Pippicha v Chrudimi (2009), Městské muzeum Chrast (2010), Nasavrcká paleta (2011), Městská galerie Heřmanův Městec (2011), Východočeská galerie Pardubice, Dům u Jonáše (2013)

samostatné výstavy: VČD Pardubice (2008), Klicperův dům Chlumec nad Cidlinou (2009), galerie Mázhaus Pardubice (2011, 2014)

RaS

Komplexní služby ve stavebnictví

Silniční stavby • Mostní stavby • Kolejové stavby
Projekční inženýring • Pozemní stavby • Svařování
Doprava a mechanizace

člen skupiny enteria

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 FWWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
 WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 TELEFON: 466 616 423
 602 409 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00
 PÁTEK 11:00 - 24:00
 SOBOTA 16:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 23:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

Alukov®

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE

člen skupiny enteria

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

LOUBA
 AUTO

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
 Český rozhlas

ČK
 Česká kultura
 (Platform kulturních programů)

Country
 RADIO

RADIO
 ČERNA
 HORA

V1
 východočeská televize

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

Radio Pohoda
 ROCK & BEAT
WWW.RADIO-PARTNER.NET

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArr

HAK

P
 CENTRUM

BARTH MEDIA

era

VCS
 VÝCHOVOTNÝ CENTRUM

MULTI

Kavoviny

Vema®

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ŘÍJEN 2014 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. NOVOTNÝ A L. SVOBODOVÁ, JMÉNO RŮŽE, FOTO J. FAUKNER